

SETMANARI AUTONOMISTA D'ESQUERRES

Redacció i Administració: Carrer de Corró, 162

DEL MOMENT POLÍTIC

Al poble li cal fer la tria

L'horitzó de la política espanyola, té cada dia expressions diferents; si bé ni de prop ni de lluny hom veu la proximitat del dia en que es vegi brillar sobre del mateix el tan desitjat estel de la normalitat, únic motiu de la formació d'aqueix *Govern pastetes*.

En caure la primera Dictadura, el Govern Berenguer va venir a tranquilitzar els esperits, a fer prevalèixer l'imperi de la Justícia i dels Drets de l'Home, reconeguts per la Constitució; i fins avui, que nosaltres ens en haguem enterat, no hi ha res de tot això. Les notes polítiques de qualque diari que us caigui a les mans, bé prou que ho diuen. Els títols de «Oradors processats», «Periodista tancat a la presó», «Actes suspesos», etc., etc., proven fins més enllà com estem d'això que hom en diu normalitat política. Ja no parlem d'atropells tan inqualificables com els comesos a la nostra terra amb en Macià i amb en Granier-Barrera, ni tan sols mentem les detencions que el nostre Ponç barceloní hom diria que anà a exigir del Govern de Madrid i que han retingut fins fa uns dies una colla de digníssims ciutadans entre reixes de la Model contra tot dret i justícia, i sense saber per ordre de qui foren portats allí. Si això és la normalitat de que tant ha gallejat i ve parlant el debíl govern d'en Berenguer, hem de creure que és inútil esperar que la verdadera normalitat arribi pels camins evolutius.

L'estat de coses, que amb el seu procedir *d'estira i sembla que arronsa*, ve aguantant tota aqueixa mena de conglomerat de forces conservadores que ha succeït a la primera Dictadura, és tament tant o més inaguantable com ho era l'imperi de la força que sense raó i contra tot dret vàrem aguantar, per vergonya del poble espanyol, ben aprop de set anys.

El cas és que la segona fassa de la Dictadura militar, civil o mixtificada, però sempre retrògada, que venim suportant, té per a Catalunya tota i per a Granollers una modalitat especial: l'agudització de procediments dictatorials en la forma de governar, que vénen emprant els homes de la situació, sigui quin sigui el càrrec que ocupin en les corporacions públiques. S'ha dit repetidament que la forma com mena les coses d'Espanya l'actual Govern, és la d'una

Dictadura dissimulada, i això és ben cert. L'estat de disgust i preocupació que arreu del país s'experimentava en acabar l'any 1929, va fer possible el marge de crèdit que als governants d'avui els donà el poble. Però allí, com aquí, i allà, com acullà, arreu avui hom es pregunta: Començant pel general Berenguer i acabant pel darrer alcaldet, què fan els homes que manen? Hom parla i torna a parlar d'eleccions i de més eleccions. Però l'únic que hom veu, arreu d'Espanya, és que a les eleccions, tal com es preparen, sols volen anar-hi els homes de dreta.

Pel que resa a Catalunya, els únics que amb veritable fe de convençuts parlen d'eleccions són els homes de la Lliga; i amb ells els periòdics «La Veu de Catalunya» i «El Brusí». Tota la restant opinió, la més sensata i la que viu la realitat del moviment actual, resta indiferent o bé encamina llurs activitats vers altres viaranys.

Els homes de la Lliga, que amb això de fer eleccions diuen que hi tenen la mà trencada, no paren un instant, i des dels districtes llindants amb la França, fins aquells que voregen l'Ebre, ells tot ho remouen i arreu treballen el *cuento electoral*. Perquè ells ara, en aquest moment de perill, amb l'ajuda del Mi-

nisteri de la Governació, volen acaparar la voluntat de Catalunya per a posar-la al servei, més que d'una monarquia constitucional, d'una dinastia borbònica que ha portat el país pels viaranys més contraris a la seva prosperitat.

Cal, doncs, que tots els homes d'esperit liberal visquin a l'aguait. Pot molt bé donar-se el cas, encara que mancat de tota lògica (les coses lògiques, s'ha dit, gairebé no pesen en política) d'una convocatòria de Corts, ordinàries o constituents, quan menys hom ho esperi, i per si aquest moment arriba, cal —diem abans— esbrinar bé ço que són i volen els uns, i ço a que aspiren els altres.

Els països volen i deuen governar-se democràticament. Els homes tots desitgen intervenir en la cosa pública; i si aquest desig, genuïnament sentit, ha de convertir-se en quelcom més que una quimera constant i perpètua, serà qüestió d'esbrinar on són i amb qui van els veritaders ciutadans que amen el progrés de les col·lectivitats ~~mitjançant el fet vital~~ de que el Govern de la República no estigui en mans dels que sempre n'han fet un mal ús, sino que aquell deu estar en mans dels més aptes, dels que demostrin més honradesa i millor capacitat; dels que sempre i en tots moments puguin aixecar ben alt el front, perquè llur conducta hagi estat reflexe d'una concepció elevada de tots els deures i també de tots els drets que la civilització ha concedit a l'home.

El règim de censura prèvia establert per la primera Dictadura, ens obligà a guardar-nos de les seves envestides. La censura a Granollers era exercida, en aparèixer LLUITA, per gent que té un tal concepte de la llibertat d'altri, que ens hauria estat impossible publicar un sol número. Per aquesta raó LLUITA ha aparegut, fins ara, a Canovelles, el poble del districte on predomina un criteri més ampleament democràtic i liberal, i on el caciquisme regionalista no hi té res a fer de molts anys ençà.

Passades aquelles circumstàncies, no creiem lícit abusar més del franc acolliment trobat a Canovelles per al lliure exercici de la missió fiscalitzadora que venim exercint en la premsa comarcal granollerina, i, ben agraïts, des d'avui fixem a Granollers mateix la residència de LLUITA. Més, poden estar segurs, els nostres amics de Canovelles i tots els veïns d'aquell poble vallesà, que en les planes de LLUITA hi trobaran sempre i a tothora el tracte recíproc de bona amistat, amb el qual ens honorarem per a la defensa dels interessos del poble veí, que si era model per la seva honrada administració pública, avui pot enorgullir-se d'aquest exemple de civisme que ha donat i que ha fet visible a tothom el concepte que tenen aquells veïns dels principis liberals i democràtics, desconeguts de tants i tants d'aquests «arribats de nou» que formen el bloc caciquista local i comarcal, a l'empar d'aquesta Dictadura que a Catalunya dóna tracte de favor a la Lliga Regionalista.